

РЕШЕНИЕ

№ 6121

гр. София, 15.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 17.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4110** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/.

Образувано е по жалба на М. Н. М. от [населено място] срещу решение №77 от 20.03.2012г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/. С оспорения акт КЗД е установила, че по отношение на М. Н. М. не е извършен акт на дискриминация и преследване по смисъла на закона от д-р М. С. Ц., директор на Центъра за спешна медицинска помощ /ЦСПМ/- [населено място].

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. Счита, че КЗД не е приложила правилно нормата на чл.20 от ЗЗД. В тази връзка твърди, че директорът на Ц. - Плевен е приложил различни критерии по отношение на нарушенията, извършени от него и от колегите му. Моли решението на КЗД да бъде отменено.

Ответникът –Комисията за защита от дискриминация, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна д-р М. С. Ц., директор на ЦСПМ- [населено място], не изразява становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът, след като се запозна с представените по преписката и по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е работил на длъжността „медицински специалист – младши фелдшер” в ЦСПМ – Плевен. На 11.02.2010г. в Ц. е постъпила жалба от М. Д. Д. от [населено място] с оплакване срещу жалбоподателя, който при повикване на адрес в [населено място] не е оказал адекватната медицинска помощ на майка му И. Т. Д., в резултат на което тя е починала. Болната е изпитвала остра болка в сърдечната област, в таза и крайниците, имала високо кръвно налягане и чувствала безсилие. Съобщила, че има сърдечни заболявания. Жалбоподателят се държал грубо с пациентката и нейните близки, преценил че тези оплаквания са причинени от шипове и са нормални за възрастта на пациентката, предписал обезболяващи лекарства и напуснал адреса. Няколко часа по-късно И. Т. Д. починала. С Акт за смърт е установено, че И. Т. Д. е починала от остра сърдечно-съдова недостатъчност, хипертония и хронична болест на сърцето.

Не е спорно, че между жалбоподателя и директора на Ц. са съществували предходни спорове и конфликти – именно това е мотивирало директорът на Ц. да сезира министъра на здравеопазването за определяне на независима комисия, която да даде медицинско заключение по случая. С доклад №КД-06-1076 от 01.04.2010г. комисията е дала становище, че жалбоподателят не е извършил достатъчно обстоен преглед и не е снел задълбочена анамнеза. Заключение на комисията е, че жалбоподателят е следвало да прецени, че пациентката трябва да бъде консултирана на по-високо ниво. Препоръчано е спрямо фелдшер М. да бъдат предприети необходимите административни мерки.

Със заповед №РД- 08-03/08.04.2010г. директорът на Ц. е наложил на жалбоподателя дисциплинарно наказание „уволнение”, с което трудовото му правоотношение е прекратено. Заповедта е обжалвана по съдебен ред пред Плевенския районен съд, който с решение от 21.06.2010г. по гр.д. №2592 /2010г. е потвърдил уволнението. Няма данни дали решението на Плевенския районен съд е влязло в сила, но това обстоятелство не е от значения за настоящото производство. Производството пред КЗД е образувано по жалба на засегнато лице М.. След определяне на докладчик на решаващия състав е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. Представено писмено становище от директора на Ц., след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Проведено е открито заседание и въз основа на събраните доказателства е постановено оспорваното решение.

КЗД е изисквала и разгледала трудовите досиета на д-р Жени П., д-р Б. С. и Г. И., посочени от жалбоподателя като лица за сравнение. Комисията е достигнала до извода, че тези лица не се намират в сходно положение, тъй като видът и тежестта на извършените от тях нарушения не могат да се сравнят с извършеното от жалбоподателя нарушение.

Съдът, като взе предвид установените факти, прави следните правни изводи:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган при спазване

на административно-производствените правила в съответствие с материално-правните разпоредби и с целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - осигуряване на всяко лице право на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗД е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал.2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легално определение на понятието "неблагоприятно третиране" е дадено с разпоредбата на т.7, §1 ДР ЗЗД, съгласно която това е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Съгласно [чл. 5 от ЗЗД](#) тормозът и преследването, дефинирани съответно в [§ 1, т. 1 и т. 3 от на ДР на ЗЗД](#), също се смятат за дискриминация.

Защитата при упражняване правото на труд е изрично установена в Глава Втора, Раздел I, чл.12 – чл.28 ЗЗД. Съгласно приложимата разпоредба на чл.20 от ЗЗД работодателят е задължен да прилага еднакви критерии при налагане на дисциплинарни наказания без оглед на признаците по чл.4, ал.1 закона.

Анализът на правните разпоредби води до извода, че нарушаването на принципа на равно третиране от страна на работодателя при налагане на дисциплинарни наказания също трябва да е основано на защитен признак. Това е обективен факт, който подлежи на доказване във всеки отделен случай съобразно доказателствената тежест, установена в чл.9 от ЗЗД. Страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация – наличие на защитен признак и неблагоприятно действие, което се основава на този защитен признак; или действия, които представляват преследване или тормоз или специфично отношение. Ответната страна трябва да проведе обратно доказване - че правото на равно третиране не е нарушено, както и че не е налице тормоз и преследване.

В случая дисциплинарното наказание „уволнение“ е наложено поради неизпълнение на трудовите задължения и нарушения на професионалната етика, които не попадат в квалификациите на нито един от защитените признаци. При липса на защитен признак по чл.4 ал.1 от ЗЗД не може да има неблагоприятно третиране, следователно няма защо да се сравняват други лица в сходно положение. Въпреки това КЗД е изследвала и този въпрос като е сравнила степента и тежестта на извършените нарушения от д-р П. и д-р С.. Фактът на неизпълнение на задълженията на жалбоподателя, произтичащи от длъжностната му характеристика, е установен от независима комисия към Министерството на здравеопазването, поради което се изключва наличието на тормоз и преследване от страна на директора на Ц. и наличието на специфични обстоятелства по смисъла на §1 т.3 и т.15 от ДР на ЗЗД.

Събраните доказателства по делото не могат да бъдат подведени под приложимите правни норми - твърденията на жалбоподателя за наличие на

дискриминация по отношение на него са недоказани.

Решението на КЗД е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 от АПК Административен съд София-град, II отделение, 38-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. М. от [населено място] срещу решение №77 от 20.03.2012г. на Комисията за защита от дискриминация

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: